Bohatý mládenec

Původ materiálu
Daniel Heller
Pořadí v lekci
3

Téma

Co je v životě důležité?

Cíle

- Pro mladší děti: Děti jsou ujištěny o tom, že nás Bůh má rád a je nám blízko. Přeje nám, aby náš život byl krásný. Vysvětlíme dětem, že chceme žít tak, jak si to Bůh přeje, že mu chceme dělat radost. Zopakujeme si jeho přikázání — desatero a dvojpřikázání lásky. Pozveme je k přátelství s Ježíšem.
- Pro starší děti: Děti se pokusí nahlédnout svůj život jako celek, který se může s Bohem setkat, ale také minout. Uvědomí si ohraničení lidského života smrtí a přemýšlejí o tom, co má v životě cenu. Vysvětlíme jim, že být Bohu blízko nejde tehdy, když člověk nedbá na jeho přikázání. Vysvětlíme jim však také, že Bůh nechce jen to, abychom žili dobře a měli všechno v pořádku, ale také, abychom po něm toužili a chtěli ho milovat celým srdcem, abychom byli ochotni ze sebe dát vždycky víc, než se nám chce.

Pro učitele

Poznámky k příběhu

Z kontextu a ze začátku evangelijní perikopy je zřejmé, že Ježíš za Jordánem učil delší dobu, už se o tom vědělo, poslouchaly ho zástupy, a ten mladík k němu přišel (u Mk *přiběhl*, jakoby na poslední chvíli) ve chvíli, když se zase vydával na cestu. Otázkou je, jestli poslouchal spolu s ostatními Ježíšovo učení. *Ježíš totiž učí mnohem víc než to, co to je věčný život a jak ho dosáhnout.* Ale mladík se ptá (už) jen na to, jak dosáhnout podílu na věčném životě (co mám dělat, abych byl spasen). A Ježíš (podle přísloví *Kdo se moc ptá, moc se dozví*) tne do živého — rozdej všechno a následuj mě… U Mk (10,21) se Ježíš kromě ostrého (jasného) slova však také dívá na mladíka s láskou (Ježíš, takto vyzařující lásku, je ztělesněná Boží přízeň, láska a příklon k člověku, Boží jednoznačné Ano k životu).

U Mk oslovuje mládenec Ježíše: „Mistře dobrý“ a Ježíš na to odpovídá, že dobrý je jedině Bůh. U Mt se ptá „co dobrého mám dělat, abych získal věčný život?“ Ježíš svou odpovědí–otázkou „Proč se mě ptáš na dobré? Jediný je dobrý!“ naznačuje, že člověk nemusí vymýšlet, co ještě dobrého udělat, ale že má *svým životem participovat, mít podíl na tom, který je dobrý*. A jeho starozákonním sebezjevením jsou přikázání. Tomáš Halík na otázku „Kde byl Bůh v Osvětimi?“ odpověděl: „Byl tam přítomen v přikázání *Nezabiješ*“.

Rozdat majetek slíbil Zacheus — při setkání s Ježíšem. Na rozdíl od mladíka, Zacheus si je vědom svých hříchů. Říká: „Polovinu majetku dám chudým, a koho jsem ošidil, vynahradím mu to čtyřnásobně.“ Ježíš mu však ani neřekl: „Chceš-li být mým učedníkem, musíš rozdat všechno.“ Asi to není tím, že by Ježíš měl různý metr na různé lidi. Někteří vykladači poukazují na to, že *následovat Ježíše v absolutní vydanosti* (tak, jako učedníci) nemohou všichni, ale všichni mohou „žít v zemi“ podle Božích přikázání a Ježíšových slov. Téma vydanosti je i v přechozím oddílu: „Někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop.“ (Mt 19,12 b) — ale Ježíš o tom mluví jako o něčem, co není pro každého, za „normální“ také považoval manželství (19,4–6). Zmínkou, že to byl mladý muž, chtěli možná Mt a Mk naznačit, že neměl žádné závazky k druhým lidem, mohl tedy skutečně všechno rozdat a jít za Ježíšem. (U Lukáše jde o jednoho z „předních mužů“.)

Mladík má *touhu po maximu života*, po duchovním životě, po Boží blízkosti. Snažil se dodržovat Zákon, ale tuší, že to není všechno. Nejdřív se ptá, co ještě by měl dělat, a za chvíli znovu: „Co mi schází?“ Aniž mu to Ježíš řekne, že mu něco schází, mladík se na to zeptá. Rozhovor Ježíše s mladíkem jako by měl *dva vrcholy*: „Chceš-li vejít do života, zachovávej přikázání.“ — Jakoby to stačilo (a možná to stačí — myslím na „anonymní křesťany“ a lidi dobré vůle). Díky tomu, že mladík touží po něčem větším, že tuší, že mu něco schází, přijde druhý vrchol: „Rozdej všechno a následuj mě.“

Zachovávat přikázání a konat Boží vůli nám otevírá cestu — to není to samé jako dar spásy, ale dostat se do Boží blízkosti jde asi snáz tehdy, když se člověk na Boží vůli ptá a vědomě Boha hledá. (Někdy se ovšem paradoxně setkáváme s Boží blízkostí a spásou právě ve chvílích selhání.) To souvisí s tím, že se od nás očekává, abychom odhodili všechno, co je naší *překážkou na cestě k Bohu*.

Bohatý mládenec byl asi slušný člověk, možná trochu jako starší bratr z podobenství o marnotratném synu, možná jako *některé děti věrných členů církve* — chodí do nedělky a náboženství, někdy i rádi a bez reptání, snaží se chovat správně, dobře se učí, chodí do skautu a do hudebky… „To všechno jsem dodržoval od svého mládí“. *Nabízíme jim ten přesah, po kterém touží bohatý mladík?*

Úplně jinou cestou jde výklad Václava Vacka: od konce, který není happyendem. Je zvláštní, že mladík přišel k Ježíši s velikým nadšením a obrovskou úctou, ale zesmutněl a odešel. Když Ježíšovi nejbližší učedníci potkali Ježíše, nikdo jim nemusel nic říkat — všeho nechali a šli za ním… Divili se — když i takový vzorný člověk nebude spasen, kdo tedy? Jestli mladík žádný z vyjmenovaných hříchů neudělal, pak je záhadou, proč Ježíš tak dobrému člověku neřekl nějaký „fajnovější“ úsek ze Starého zákona, na kterém by mu ukázal, že přikázání Desatera jsou jen ta nejhrubší. Vypadá to, že to s jeho dodržováním zákona nebylo tak skvělé, když ho Ježíš odkazuje na základní přikázání. „Ani nevíš, jak jsi na tom bledě. Možná ses nechal uspat chválou rabínů (sr. Ž 1, Ž 16, nebo Ž 128). Jsi spokojen s tím, že máš náboženské zásluhy. Občas tě někdo pochválí a ty té chvále věříš. Myslíš si, že jsi docela dobrý. To je těžká choroba. To ‚něco ti schází, rozdej, co máš, a následuj mě’, neznamená, že je chyba, že jsi bohatý. Něco ti schází z Mojžíše. Nejen, z toho, co jsem ti, kamaráde, vyjmenoval z Desatera. Schází ti ochota se učit a měnit, ochota sestoupit z pozice, na které se už mylně vidíš, ale kde nejsi. Řešení pro tebe není v tom, že budeš vršit další a další projevy zbožnosti a dobré skutky, a utvrzovat se, že jsi už *hříchy své mladosti* (Ž 25,7) Bohu vynahradil. Potřebuješ se obrátit, být pravdivý, začít úplně znova přemýšlet a pečovat o výstavbu své osobnosti. Tyto základní postoje se nedají vynahradit žádnou zbožností.“ Naše hříchy nás upozorňují, že náš způsob myšlení o Bohu je nesprávný. *Potřebujeme si rozumět s Bohem. Ježíš nevyžaduje od svých učedníků bezhříšnost. Ale ochotu následovat jej, vydat se na cestu. To je smysl křesťanství.*

U vnímání *bohatství a chudoby* jde také (částečně) o posun v myšlení: ve Starém zákoně se většinou vnímalo bohatství jako Boží požehnání, chudoba jako trest. V mudrosloví, u některých proroků, v evangeliu a v raném křesťanství jsou chudí (*anávím*) ti, kteří jsou pokorní, chudí duchem, nechtějí být bohatí před Bohem, atd. „Ti, kdo uvěřili v Ježíše a měli před očima jeho život, začali tušit, že chudí jsou Bohu mnohem blíž.“ (M. Máša) Chudoba (i duchovní) má blíž k *naplnění*. Žalmista prosí (90,14): „*Nasyť* nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny své dny se budeme radovat a plesat.“ Majetek není sám o sobě špatný, ale pokušení mu podlehnout se nedá překonat lidskými silami — ale Bůh nám to dává jako dar. Bohatství také nepřináší vždy štěstí. Zajímavé je, že někteří lidé, kteří náhle vyhráli v loterii velkou částku, to neunesli, jejich život a vztahy to velmi negativně poznamenalo. (srov. Př 30,8 b–9).

Příměr o velbloudu, který *snáze projde uchem jehly*, se stal známým rčením jako symbol něčeho velmi nesnadného či zcela nemožného.

Někteří vykladači, na základě několika méně významných rukopisů a nepřesných opisů, překládají místo *velblouda* „kotevní lano“. Jiní zase poukazují na to, že „Ucho jehly“ se nazývala úzká branka ve venkovských zdech, nebo se snad jednalo o nějakou soutěsku, kterou by velbloud neprošel (viz obrázky na internetu).

Tyto interpretace se však ve snaze usnadnit interpretaci evangelia a učinit je přijatelnějším zřejmě míjejí s původním záměrem absurdního přirovnání a ostrého kontrastu ve věci, na které Ježíši záleželo. V arabštině se prý dodnes používá úsloví „hnát slona uchem jehly“. I české úsloví „dělat z komára velbloud“ je z Bible: „Vůdcové slepí, kteříž cedíte komára, velbloud pak požíráte.“ (Mt 23,24)

Nemělo by nám uniknout, že Bůh dokáže opravdu „zamíchat kartami“: *u Boha je možné všecko; mnozí první budou poslední a poslední první* (Mt 19,30) — kdo má uši k slyšení, slyš…

Spása a věčný život je něco, na co nemůžeme přijít lidskou logikou. Nemůžeme si to nejen zajistit, ale ani si tím být jisti na základě splnění nějakých podmínek. *Milost není jen víc než z ásluhy, jde napříč lidským uvažováním.* „Na to rozum nestačí, jak nás Bůh uchem jehly protlačí.“ (T. Novotný, Svítá 145) I my jsme bohatí, a to nejen v tom, že patříme mezi nejbohatší dvě procenta obyvatel Země a že jsme všechno nerozdali, ale také v duchovním slova smyslu — i my máme své duchovní statky, na kterých lpíme (svou konfesní, sborovou nebo rodinnou identitu apod.) — přitom to ale mohou být velmi dobré věci (a vlastně Boží dary — jen je nesmíme povýšit nad jejich dárce).

Nezbývá nám, než v tom na jednu stranu dát Bohu stoprocentní důvěru a *spolehnout se na to, že nás „protlačí uchem jehly“*, protože nás u sebe chce mít. (Člověku se strašně uleví, když pochopí, že nemusí mít strach o vlastní spásu.) Na druhou stranu se máme *stále Boha tázat* „Co mi schází?“, „Co ode mne chceš?“ a v životě se snažit o to, abychom jeho Boží výzvy vzali tak vážně, jak to jen naše fyzické, psychické a sociální limity umožňují.

„Jsme schopni připustit, že křesťanství je chození do kostela, modlitby a přistupování ke svátostem. To, že křesťanství *rozetne mou duši* a až do krajnosti napne moje síly k odpuštění, velkorysosti, lásce, jako bychom nevnímali.“ (M. O. Vácha)

K tématu období

Bůh nechce, abychom svůj život nějak „skouleli“, abychom to tady na světě nějak „doklepali“ do konce. „Laťku“ pro náš život staví velmi vysoko, a chce, abychom ji zkusili „přeskočit“. Celý život se učíme — učíme se žít. Ježíš pro nás má stále něco nového, co se můžeme ještě naučit.

Úskalí

Ježíšova náročnost je taková, že pokud člověk bere jeho slova vážně a připustí si je k tělu, může „odejít smutný“ nebo upadnout do zoufalství. Propojit Ježíšovu náročnost a ospravedlnění z milosti (Ježíš nabízí učedníkům přátelství) není snadné, ale je třeba se o to pokusit, ukázat dětem „jak mám po ostří dýky jít“, „nespadnout sem, nespadnout tam“

(Jaromír Plíšek, Svítá 31). Můžeme nabídnout obraz Ježíše, se kterým se setkáváme při bohoslužbách: zve nás na hostinu, dává nám najevo svou lásku a přátelství, a v rámci této hostiny k nám pronese řeč, jejíž součástí je i to, co nás má posunout dál. („Ježíš nás u večeře Páně bere jako přítel kolem ramen a říká nám, co ještě můžeme udělat lépe.“ — V. Vacek)

Odkazy

Ondrová, Magdaléna: Bohatý mládenec.

Scarano, Angelo: 28. neděle v mezidobí B / Opustit, či neopustit?

Křivohlavý, Jaro: Co mám dělat, abych svůj život nepromarnil?

Skoblík, Jiří: Duchovní nenaplněnost a co s tím (Mk 10).

Bohatý muž.

Píseň Nada te turbe.

Pracovní listy, obrázky: Pracovní list Zdeňka Šorma; fotka plastiky velblouda prolézajícího úzkou dírou (wikipedia); obrázek „ucha jehly“ (úzký kamenný průchod).

Pro děti

Pro předškolní děti

Příběh můžeme vyprávět s dvěma postavičkami. Rozhovor je krátký, ale my jej můžeme rozvinout v intencích výkladu. (Ve vyprávění se můžeme vrátit k tomu, že Hospodin dal lidem skrze Mojžíše Desatero, postavičky si mohou vysvětlovat, co to je nekrást a nelhat, tedy být poctivý a říkat pravdu, pak to může zopakovat mladík — říkat, co všechno dodržoval a jak žil, s aplikací na dnešní poměry, ve kterých děti žijí…)

V rámci zjednodušení se můžeme věnovat jen tématu Co mám dělat, abych byl dobrý? a společně vyrobit plakát — můžeme kreslit a přitom si povídat:

Co je dobré a krásné? Z čeho máme radost? Čím druhým uděláme radost? (včetně obyčejných věcí každodenního a rodinného života, které děti mohou namalovat)

Ježíš řekl, jak je důležité chránit život, jak je dobré mít maminku a tatínka, kteří jsou manželé a mají se rádi a jsou si věrní. Co to znamená, že si vážíme rodičů — ano, že je máme rádi, a ještě něco? Váží si tatínek maminky, maminka tatínka? (apod. — je třeba mít na zřeteli životní situace dětí)

Ježíš nás zve, abychom byli jeho přátelé a abychom se u něj učili. Má nás rád ještě víc než naši rodiče. K životu s ním patří přátelství s druhými lidmi a snaha o to, abychom nemysleli jenom na sebe, abychom se uměli rozdělit. Věříme, že až jednou náš život tady skončí, setkáme se s Bohem, který na nás čeká.

Pomůcky: dvě postavičky nebo maňáskové; papíry, pastelky a fixy pro výrobu plakátu.

Pro mladší děti

- Jako motivaci můžeme použít pracovní list od Zdeňka Šorma.
- Co máme tak rádi, že bychom se toho nikdy nechtěli vzdát? (Nějakou hračku, kterou bychom nikomu nedali? Mobil, tablet, playstation apod.?) Je to pro nás víc než kamarádství?
- Je pro nás Bůh (spolu s těmi, které máme nejvíc rádi) na prvním místě, nebo tam máme něco svého?
- Koho máme nejraději? Rozhovor by měl vyústit v ujištění, že Bůh může člověku dát ještě něco krásnějšího, než co známe a máme rádi.

Pokud se s mladšími soustředíme na téma Čeho je těžké se vzdát, pak použijeme jen první část vyprávění — rozhovor Ježíše s mladíkem. Druhá část — rozhovor s učedníky — s tématem Vejít do Božího království je milost může být inspirací pro práci se staršími dětmi.

Znáte někoho, kdo je bohatý? Chtěli byste být bohatí? Co byste si koupili, kdybyste měli hodně peněz? A mohli byste tím někomu pomoct? (Třeba koupit někomu něco, co potřebuje, a nemá na to peníze?)

Kdybyste vyhráli v loterii, dokázali byste to všechno dát někomu, kdo to potřebuje víc než vy? Zažili jste někdy situaci, kdy jste se něčeho pro druhé vzdali?

Za Ježíšem jednou přišel jeden bohatý člověk, prý byl docela mladý. Byl to člověk, který se snažil chovat správně, podle Božích přikázání. Snažil se žít tak, aby se za svůj život nemusel stydět, a aby jednou, až zemře, přišel do Božího království. Ale i když se snažil, cítil, že mu něco chybí, že by něco měl dělat jinak, nebo že by měl o sobě a o Bohu jinak přemýšlet. Tak se zeptal Ježíše, co dobrého by měl dělat, aby mu Bůh jednou dal život, který nekončí, aby pro něj nebyla smrt konec všeho.

Ježíš mu řekl: Nejde o to, co všechno dobrého uděláš. Jestli věříš, že Bůh je dobrý a bereš ho vážně, pak budeš vždycky vědět, co je dobré. A co Bůh chce, to přece víš. Drž se přikázání, která nám Bůh dal. Mladík si asi řekl: Jenže těch je tolik! (Židé totiž dodržují nejen desatero, ale i 613 dalších přikázání, která se týkají jejich života.) To všechno nezvládnu! Která máš na mysli? Ježíš odpověděl druhou půlkou Desatera: „Nebudeš vraždit ani zneužívat lásku, nebudeš

krást ani lhát a křivě svědčit. Měj své rodiče v úctě a miluj svého bližního jako sám sebe.“

Mladík byl překvapený, myslel si, že je toho potřeba víc, a řekl: „To jsem všechno dodržoval! Co mi ještě schází?“ Ježíš mu odpověděl: Chceš-li být dokonalý, jestli chceš být Bohu ještě blíž, pak by ti pomohlo, kdyby prodal všechno, co ti patří, a peníze rozdal chudým. To, co rozdáš, už ti nikdo nemůže vzít. Budeš svobodný, nebudeš mít strach ani starosti o to, co ti patří a o co se musíš starat, a budeš mít poklad v nebi; a kde je cítíš, že je tvůj poklad, na to se pak v životě soustředíš. Zkus to udělat, a přijď a následuj mne, můžeš trávit čas se mnou tak jako jiní učedníci. Zažiješ přátelství, na které se můžeš spolehnout, a společenství, kde spolu sdílíme velikou radost.

To bylo asi na toho mladého muže příliš; tohle mu ještě nikdo neřekl. Odešel pryč a byl smutný. Prý měl mnoho majetku a nedovedl si představit, že by se ho měl vzdát.

Co byste udělali na místě toho mladého muže? Chápete ho? Je vám ho líto?

Ježíš byl asi také smutný — možná si říkal — takový šikovný kluk, jde mu o to, žít dobře a podle Božích přikázání, má zájem o Boží věci, ale odešel. A tak řekl učedníkům: Majetek může být pro člověka opravdu velký problém, když na něm lpí a neumí se ho vzdát. Člověk, který je bohatý, ten vejde do Božího království jen těžko. Sobec, který myslí hlavně na sebe, nebo člověk, který má svůj majetek raději než Pána Boha, ten do Božího království nebude moci vejít. Takový člověk by ani neuměl vejít do Božího království, protože tam si žádný majetek s sebou nevezmeme. A někdo by možná raději zůstal se svým majetkem. Učedníci si asi v duchu říkali, že Ježíš zase přehání, že to přece nemůže být tak zlé, všichni přece nemůžou všechno rozdat, a ani my přece nejsme fanatici. A Ježíš to řekl ještě drsněji: Představte si, to je tak, jako by velbloud chtěl projít uchem jehly!

Učedníci si asi nejdřív říkali, že Ježíš zase provokuje, ale pak pochopili, že to myslí vážně, že říká schválně takovou hloupost, aby pochopili, že to fakt nejde. Úplně se lekli a zeptali se Ježíše: Jak může být vůbec někdo zachráněn pro nebeské království, vždyť to nejde, a každý z nás máme něco, čeho se neumíme vzdát…

Ježíš se na ně zadíval a řekl: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všecko.“ Viděl, že jim to není jedno, že pro ně Bůh i druzí lidé jsou důležitější než všechen majetek, a že jim záleží na druhých a na tom, aby mohli jednou přijít k Bohu a být s ním. Možná ještě dodal: Bůh může udělat i to, co si člověk nedovede představit. Kdyby lidé rozhodovali, kdo vejde do Božího království, kdyby organizovali nebe, tak to by byl průšvih; kdyby nás soudili lidé, dopadli bychom všichni špatně. Ale Bůh je jiný, myslí a jedná jinak, než my, a může udělat i něco tak nepochopitelného, jako by velbloud prolezl jehlou, a může také k sobě přijmout někoho, kdo by si to vůbec nezasloužil.

Aktivity

Můžeme si příběh přečíst nebo převyprávět a potom vyzvat dvě děti, aby zkusily *rozhovor reprodukovat*. Ostatní děti se pak mohou přidat v oddíle o majetku: na Ježíšovu glosu „Snáze projde velbloud uchem jehly…“ se „zhrozit“ a společně volat „Kdo potom může být spasen?“ — A „Ježíš“ odpoví: „U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všecko.“

Pomůcky: obrázky z internetu (velbloud a ucho jehly).

Můžeme si *zopakovat desatero* — děti je napíšou v zkrácené formě na dvě „desky“ z papíru nebo papundeklu (nebo na tabuli). Zvýrazníme přikázání, která Ježíš v rozhovoru zmínil. Které přikázání Ježíš zmínil, a přitom není v Desateru? *Kdo je to bližní?* Co to je mít rád bližního? *(Vzpomene si někdo na Milosrdného Samařana?)*

Pomůcky: Tvrdý papír nebo papundekl na vyříznutí desek „Desatera“, psací a výtvarné potřeby, nebo tabule a fixy.

Můžeme se věnovat tématu *věčného života*. Co to je? Co se stane, když člověk umře? Je ještě něco potom? (Jaká je naše představa, řekli nám (pra)rodiče něco, když jsme se jich ptali?) Co si pro sebe přejeme? A co si přejeme pro druhé lidi? Na kom nám záleží? Jestli věříme v Boží království, jak se to projeví v našem životě?

Pomůcky: Papíry, čtvrtky, bílé a barevné papíry, pastelky a fixy, nůžky a lepidlo, obrázek rakve, kostela, hřbitova, tmy, slunce…, případně fotka někoho zemřelého, koho vyučující, někdo z dětí nebo všechny děti znaly a měly rády.

Můžeme na malé kousky papíru napsat, jací jsme (každý sám za sebe, ostatní to nemusí vidět), přemýšlet o tom, co Pánu Bohu na nás asi vadí. Papírek zkusíme srolovat, aby byl tak tenký, že ho budeme moci provléknout jehlou.

Pomůcky: Jehla a malé kousky tenkého papíru.

Pro starší děti

Motivaci můžeme zpracovat podobně jako u mladších dětí, nebo začít aktivitou na téma věčný život (c).

Přečteme si biblický text, příp. vypíšeme Ježíšovy požadavky a zkusíme si vyjasnit některé pojmy:

- Život (nejen biologický, ale i jako životní příběh).
- Věčný — napořád, nafurt, nebude to nuda?

- Co bude, když náš život na zemi skončí?
- Smysluplný, naplněný, který je větší než to, co běžně žijeme a prožíváme.
- To, co budeme jednou žít naplno v Božím království, můžeme žít zčásti už zde.
- Spása, být spasen — zachráněn — z čeho?
- Co to znamená, že někdo žije bezúhonný život?
- Jaký by měl být náš život, abychom na konci řekli, že se nám vydařil?; Co pro to můžeme udělat?
- Co to znamená na něčem lpět?

Otázky k rozhovoru:

- Přejeme si také, aby se náš život podařil, aby měl smysl, abychom se za něj nemuseli stydět? Přejeme si, aby náš život neskončil smrtí?
- Co má v životě (největší) cenu?
- Můžeme se setkat s Bohem? Po smrti, nebo už tady?
- Může být člověk blízko Bohu tehdy, když kašle na jeho přikázání?
- Stačí být „slušný člověk“? (Někteří lidé říkají: „Já jsem nikoho nezabil a neokradl.“) Nebo po nás chce Bůh víc?
- Kdo z nás může říct, že vždycky zachovával všechna Boží přikázání? Mluvili jsme vždycky pravdu o sobě i o druhých? Měli jsme druhé rádi tak jako sami sebe? Nejsou pro nás bližní jen ti, kteří jsou nám sympatičtí?
- Bohatý mládenec se nemá špatně, přesto cítí, že mu něco v životě chybí. Co to je?
- Co chybí nám? (Jak jsme na tom s důvěrou, spolehnutím?) Toužíme po něčem větším?
- Dovedete si představit, jak udělat krok od plnění přikázání k důvěrnému a důvěrnému přátelství? — *Bůh nás zve do vztahu.*
- Pro člověka, který hledá, má Ježíš připraveno ještě víc, než po čem člověk touží.
- Jak by to vypadalo, kdybychom všechno opustili? Znáte někoho, kdo se odhodlal v životě k nějakému razantnímu kroku?
- Jistě se dá mluvit o našem bohatém světě a o zemích, kde lidé vydělávají na jeden chleba tři dny (resp. kde by se celá rodina najedla za to, co jsme dnes v restauraci dali za dvě kafe, nemluvě o tom, že jsme si zašli na večeři) — Agenda ČCE to vyjadřuje ve vyznání vin slovy: „Vyznávám, že mám podíl na bídě tohoto světa.“
- Kdyby stál Ježíš dnes před námi — a my se ho zeptali: „Co mám dělat, abych získal věčný život?“, možná by nám neřekl ani slovo o penězích, ale důrazně by nám řekl něco jiného (čeho je třeba se zříct) — co myslíte, že by to bylo?
- Víte o pořadu ČT „Uchem jehly?“ Jak to je asi myšleno?

Pomůcky: viz oddíl Pro mladší děti.

Přesah

Můžeme zkusit děti motivovat k tomu, aby se vzdaly části kapesného ve prospěch někoho chudého. V nedělní škole lze sbírat postupně malé částky a pak přes Humanitární a rozvojové středisko Diakonie apod. koupit hejno slepic nebo kozu pro vdovu v Africe, které tím můžeme změnit život.

V období s tématem škola a učení se životu by mohl učitel a děti (nebo dvě skupiny dětí) na střídačku recitovat tento verš:

i. Nauč nás počítat naše dny,

ii. ať získáme moudrost srdce.

(Ž 90,12)

Liturgie

Písně

Jako zrnko hořčičné (Svítá 199); *Kdo bude v nebi žít?* (Svítá 145); *Úterý končí středou* (Svítá 31); *Svý kroky rozezpívej* (Svítá 319); *Dej, mi Pane, bdělé srdce* (SZ 671); *Proč se svět marností, bohatstvím honosí* (EZ 689); *Nové přikázání* (BTS 88); píseň z Taizé *Nada te turbe* (součástí je výrok Terezie z Avily *Solo Dios basta* — Jen Bůh stačí)

Biblický text k zapamatování

Snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do Božího království. (Mt 19,24 b)

U Boha je možné všecko. (Mt 19,26 b)

Modlitba

Dobrý Bože, náš Otče, děkujeme ti za všechno, co jsi nám v životě dal. Děkujeme ti za to, že máme dostatek, že nikdo z nás nemá hlad. Ještě mnohem více ti děkujeme za lidi, které jsi nám daroval, za naše rodiče i sourozence a za všechny, kteří jsou tu s námi. Prosíme tě, dej, abychom poznali tvou blízkost a lásku, abychom pochopili, že nic lepšího na světě není. Pomoz nám, abychom nelpěli na věcech, které máme, ale uměli se rozdělit s těmi, kteří toho mají méně než my. Amen.

Odkaz na pracovní list

26 O bohatém mladíkovi

Kam dále

Ondrová, Magdaléna: Bohatý mládenec.

Scarano, Angelo: 28. neděle v mezidobí B / Opustit, či neopustit?

Křivohlavý, Jaro: Co mám dělat, abych svůj život nepromarnil?

Skoblík, Jiří: Duchovní nenaplněnost a co s tím (Mk 10).

Poznámky k biblickým textům liturgie. (ke stažení z web letohradské farnosti)

Bohatý muž. (Bible TV)

Píseň Nada te turbe.

Odkaz na píseň

Jako zrnko hořčičné (SV199)

Kdo bude v nebi žít (SV145)

Úterý končí středou (SV31)

Vzdejme Pánu díky (SV319)

Dej mi, Pane, bdělé srdce

Proč se svět marností, bohatstvím honosí

Nové přikázání (BTS88)

Cílová skupina

Starší školní

Předškolní

Mladší školní

Katechetické cykly

Církevní rok

Biblický odkaz (kat)

Matouš 19,16–26

Marek 10,17–22